Ч. 240. Середа 8 падолиста (28 жовтня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К — 90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Італьяньско-турецка війна

Вчерашне засіданє палати послів розпочало ся о год. 3 по полудни.

Президент палати др. Сильвестер повідомив про зміну кабінету, а президент кабінету ґр. Штірґк представив нових міністрів.

Відтак президент палати заявив, що палата приступає до дневного порядку, т. є. до дальшої дискусиї над буджетовою провізориєю.

Перший забрав голос п. Президент кабінету ґр. Штірґк і виголосив довшу проґрамову бесіду. Бесіду переривали від часу до часу чеські радикальні посли.

Предсідатель палати оповістив відтак, що перериває буджетову дискусию і палата приступила з черги до дискусиї над наглячими внесенями.

Італіянці потерпівши значні неудачі в Триполісї, задивували сьвіт новою акциєю, якої по поражках можна було як найменше сподівати ся. Именно ні більше ні менше проголосили анексию Триполісу, так як би мали єго вже в своїх руках.

Той історичний документ звучить:

„На предложенє президента міністрів і міністра заграничних справ рішили ми в порозуміню з радою міністрів на підставі артикулу V. конституциї отсї постанови:

„Постановляємо, що Триполітаня і Киренаїка цілковито піддають ся зверхництву італіяньского королївства. Остаточні приписи щодо управи придбаних країв будуть видані в законодатній дорозї аж до часу виданя дотичних законів. Заряджене буде, що треба, на підставі королївских декретів, які потім будуть предложені парляментови до ухвали".

Крім того міністер заграничних справ Сан Джулїяно вислав до представників Італїї при заграничних дворах таку депешу:

Обсадженє головних місцевостий Триполітанії і Киренаїки, безнастанні успіхи нашого оружя, переважаюча оружна сила, яку ми там вібрали, я яку готовимо ся скріпити дальшими ще висилками войск, роблять дальший опір Турків даремним і безуспішним. До того, щоби зробити конець безцільному проливови крови є конечна річ увільнити мешкаючі там народи з непевности, що криє ріжні небезпеки. Длятого силою оголошеного нині королївского декрету піддано Тріполітанію і Киренаїку остаточно і невідклично під зверхництво королївства Італїї. Всяке иньше менше радикальне полагодженє, що лишало би хочби якусь тїнь номінальної зверхности султана, стало би ся на будуче причиною конфліктів між Італією а Туреччиною, які могли би повстати навіть в супереч волї правительств в хвили, для европейского мира дуже небезпечній. Сей наш крок робимо лише в інтересі Італїї та Европи а навіть і Туреччини. Підписаний той мир усуне всяку причину глубшої ріжниці поглядів між Італією а Туреччиною. Всю нашу політику лекше будемо могли примінити до так великої задачі, якою є удержане територияльного status quo на Балкані, котрого услівєм є консолїдация отоманьскої держави. Хочемо дуже, щоби постава Туреччини не уможливила нам сего. Ми готові пристати на услівя мира, які відповідали би оправданим інтересам Туреччини та єї повазї. Триполїтанія і Киренаїка перестають творити частину отоманьскої держави, але ми готові нині з мирною вічливостию радити над способами управильненя того невідкличного доконаного факту в спосіб, що як найбільше надає ся до принятя Туреччиною і для неї гоноровий. Однак ми не могли би удержати дальше в силї наших мирних намірів, якби Туреччина обставила при дальшім веденю безцільної війни. Маю надію, що гармонійна постава великих держав спонукає Туреччину до безпроволочної розумної та остаточної децизиї, відповідно до правдивих своїх інтересів і в дусї інтересів цілого цивілізованого сьвіта. В кождім разї Італїя буде в тім дусї співділати і рішилась так само згодити ся на услівя справедливого мира, але й ужити остаточних способів, щоби в можливо найкоротшім часї накинути Туреччині силоміць мир".

Мудрагель.

(З российского — А. Чехова).

Південна спека. В повітрю ні звуку, ні руху.... Ціла природа похожа на одну велику оселю, що на неї забув Господь та люди.... Під густою зеленню старої липи, що розросла ся перед хатою тюремного дозорця, Яшкина, при малім триніжнім столику сидить сам Яшкин зі своїм гостем, етатовим інспектором окружної школи, Пімфоним. Оба оня без сурдутів, камізельки розщіпили, лиця спочені, червоні непорушні — сьвідчать, що жар паралїже, є змогу висказуваня словами гадок, що їх мозок снує. Обличе Пімфона налите. На нім малює ся лінивство. Очи вмрачені. Долїшна губа звисає. В очах і на чолї Яшкина можна добачити, що намагає ся сильно над якимись думками. Здаєть ся, думає про щось. Оба споглядають на себе. Своє знучене виявляють сапанєм та голосним плесканєм рук, що досягають докучливих мух. На столї стоїть карафка з водою, варене ликовате мясо і пушка сардинок зі сірою солию. Випили вже по першій, другій і третій чарці....

— Еге-еж! — відзиває ся нараз Яшкин, так нечайно, що аж собака, яка дрімала недалеко, зриває ся, та підобравши під себе хвіст, утїкає. — Еге-еж! Говори своє, Филипе Максимичу, але в российскій мові страшно богато непогрібних знаків до писаня!

— Себ-то ніби чому?—питає єго скромно Пімфов, — добуваючи із чарки за крильце муху. — Хоч богато у нас знаків, так за се кождий з них має своє значінє, має своє приміщенє.

— Ет, дай спокій! Зовсім зайві ті ваші знаки.... Глупе мудрованє лиш... Накопичить яких десять перепинок у однім рядку, тай гадає собі, що всї розуми поїв.... Ось, хоч би заступник прокуратора Мерінов — по кождім слові ставить перепинку.... По що? На що? Поважаний Пане — перепинка, навідуючи ся до тюрми тоді а тоді — перепинка, запримітив я — перепинка, що арештанти — перепинка... Ігі. До сто чортів! В очах темніє від тих перепинок... Тай по книжках те саме.... Точка з перепинкою, двоточка, ріжні знаки наведеня... Аж гидко читати.... Бувають і такі мудрагелї, яким замало одної точки, так ставить їх цілий ряд.... По що сього!

— Наука свого домагає ся.... — вітхає Пімфов.

— Наука? Засліпленє, а не наука.... От видумали, щоби сьвіт дурити.... щоби туманити людий.... Ось приміром: ні в одній чужій мові нема того „ѣ", а в российскій є.... По що, питаю ся? Чи не всьо одно, як напише ся: хлѣбъ „ѣ"-ем, або прямо „е"?

— Бог зна, що вигадуєте, Ілле Мартиничу, — обурює ся Пімфов. — Якжеж се можна писати „хлѣбъ" без „ѣ"? Таких річий і слухати не люблю!

Пімфов допиває чарку горівки і з видом обидженого відвертає ся боком до Яшкина. Видно, не милі для него протести проти российскої правописи.

— Ой, набрав же ся я за тото „ѣ"! — говорить дальше Яшкин. — Тямлю — раз велїв менї учитель написати на таблици слово „лѣкарь" - я написав єго через „е". Вигарбував менї шкіру не аби як. По тиждневи диктує менї те саме слово — пишу єго через „ѣ". Знов дістав своє! За щож Іване Фомичу? Аджеж, самі ви казали, що треба писати в тім слові „ѣ". Тоді, каже, я ошибнув ся. Вчера прочитав я розвідку одного ученого члена академії наук про уживанє букви „ѣ" тай згоджую ся з поглядом Академії. Бюж тебе тому, щоби і ти памятав! І мому синови попухли вуха задля того „ѣ"... Колиб я був міністром, я заборонив би як найострійше мучити дітий тим гидким самозвуком!

— Бувайте здорові! — говорить вітхаючи Пімфов. Підморгуючи очима, надіває на себе сурдут. — Не можу слухати, як коли хто висказує ся з легковаженем про науку.

— Ну, ну, ну... вже й обиджує ся! — кличе Яшкин, тягнучи Пімфова за рукав. — Яж лиш так собі, мимоходом... Ну, сідайте, напиймо ся!

ПРОМОВА

Є. Ексц. Митрополита ґр. Андрея Шептицкого

над Маркіяновою могилою.

Рідко кому дане в довгі літа по смерти збирати знов около свого гробу представників цілого свого народа. Великі заслуги, великий талант, навіть великі діла на те не вистарчають. І великих людий могили коротко по їх смерти присипує порох забутя.

Стоячи над гробом Маркіяна Шашкевича кождий з нас певний, що сеї могили руский нарід не забуде через довгі столітя, кождий чує, що ми тут зібрали ся не лиш на те, щоби звеличати великого поета, заслуженого для церкви і вітчини робітника. Нас зібрала днесь велика ідея, котрої Маркіян був неначе прапором. Ся гадка, що перед літами була могучим товчком цілого нашого народного відродженя, є днесь ще для нас всїх і на віки остане криницею живої цілющої вод , що зворушує лави нашого церковного і народного житя і все відсьвіжує зелень надії на будуче.

Щоб здати собі справу з того, яким ґенієм був Маркіян, треба нам перенести ся в ті давні часи.

Нарід дрімає в незолї панщини, сьвітскої інтелїґенциї нема, духовеньство виховане на засадах йосифинїзму. Нікому і не снить ся о якійсь колись свободі, нїхто о свободї не сьміє і говорити. Нїхто не думає, щоби дрімучий темний люд міг колись дійти до переважаючого впливу в якихось епохах нових державних устроїв, щоб мертві, як здавало ся, маси могли пробудити ся народом. Нїхто не підносить живої могучої гадки. Загіпнотизовані неначе бюрократизмом не дуже нали наші батьки о зближеню ся до селяньства, над котрим однак працювали з великим нераз пожертвованем.

Не бракувало в тім поколїню сьвященників, що попередили Маркіяна, людий висшої інтелїґенциї, европейскої культури; були між ними люди прямо великі наукою, орґанїзацийним змислом, талантом кермованя публичних справ. Але не було чоловіка, котрий видів будучність і вказував дороги будучности. Було в культурі наших людий в тих часах щось не щирого, щось официяльного, щось формального, щось мертвого. То були поколїня, що без надії клали ся в гріб — послїдні свого рода і свого типу.

При тих відносинах піднести прапор новий, кинути іскру нової великої гадки, на се потреба було великої душі, великого апостола, чоловіка що „от Бога послан“ став би ся великаном грядучим уперед і ведучим уперед весь народ. Тим апостолом для галицкої Руси став Маркіян Шашкевич. Молодий, слабонький, умираючий на сухоти парох, в убогім селї був однак великим апостолом і провідником народа. Формалїзмови мертвої бюрократаї минувших поколїнь протиставив не плян реформатора, не розмах аґітатора, не мудрість полїтика, а простоту і щирість доброго сільского сьвященика. Єго апостольский дух, его сьвященича ревність вказували єму, що душпастир мусить трафити до сердець вірних, а щоби трафити до сердець своєю проповідию, треба до людий промовляти їх бесїдою. Гадка покірненька, без шуму, без претенсиї, стала ся однак підставою нашого народного відродженя. Ми днесь розумієм, що се гадка апостольска примінювана від апостольских часів в проповіданю евангелия, в душпастирскій працї. Але на Руси в першій половинї XIX. стол. сего не розуміли. Ми тепер знаємо з власного щоденного досьвіду, що до людских душ не можна трафити лиш сею дорогою, що зі взглядів душпастирских евангельских треба до народа промовляти его бесїдою, і не лиш бесїдою треба добирати его способів говореня, его образів, порівнань винятих з уст народа. Ми се знаємо і розуміємо, чому першою школою проповідничої форми се розговори, оповіданя, переданя, пісні підслухані від тих простих неписьменних, поміж котрими однак частїйше знайдуть ся правдиві артисти в уживаню слова, чим поміж нами, що кінчили школи. Аж дивно, що тоді нїхто з наших батьків сего не розумів. Я сказав би аж встидно, коли би Євангелиє не було переповнене від таких гадок, котрих довгі нераз поколїня „видяще не видять“, аж прийде ґенїй, котрий в старих переданях находить скарби животворної гадки.

Що Маркіян, уживаючи бесїди народа, був великим естетом-лїнґвістом, поетом, не менї в се входити. Не буду також розводити ся над тим, як ревним був, побожним сьвятим сьвящеником. Зверну лиш Вашу увагу, мої Паньство, на одну єще сторону Маркіянової ідеї, що прямо і виразно не висказана в його творах, єсть однак дном його душі, тлом його цїлої творчости.

Зворот до народної бесїди був лиш вінішним знаком — символом, сказав би я, иншого звороту, більше внутрішного — і длятого укритого, менше сьвідомого, але більше ґенїяльного і житєдайного звороту до культури народа — до сеї культури несьвідомої, неписьменної, котрої ми інтелїґенти мало знаємо, котра однак всїм нам дорога, бо своя, бо рідна, і не лиш дорога, а так потягаюча, як нїяка инша сила. Зворот Маркіяна до народа став ся для Галицької Руси, а передовсїм для нашого духовеньства могучим голосом, на який днесь єще дрож зворушеня переходить нам по тїлї: В народ! Днесь єще, з віддаленя 60 лїт і з кождим днем більше се слово стає ся прапором руского духовеньства. Іти в народ, щоб підносити, боронити, просьвічати, щоб його спасати, за нього вмирати, се наш ідеал. Се праця духовенства — се історня нашого відродженя. Значіня суспільного і економічного, яке тому слову надає наше поколїнє в Маркіянових творах не знайдемо, але без сумнїву наша гадка, наша праця — праця — цїлої рускої інтелїґенциї чиж не єсть вона консеквенциєю Маркіянової ідеї, чи не містить ся в нїй?

Цїле наше народне відродженє має сей характер: повільного пробуджуваня ся народних мас; а сего характеру не мала би наша історня XIX столїтя, коли би наш патріотизм не мав сеї цїхи, сего значіня і напряму в люд, в народ.

В рускім патріотизмі Галичан мало історичних традиций, мало державної, полїтичної гадки, але за те на цїлій лїнії визначне характеристичне елементарне стремлїнє: в народ! Всї маємо се поняте, що люд, се наша сила, що праця для нього — наша задача, що його добро наша будучність.

Що Маркіян був першим, котрий сю дорогу вказав більше житем своїм і дїланем як словом — в тім треба подивляти його ґенїяльність, інтуїцию, що на кільканайцять лїт наперед видить прямо то, до чого нарід іде.

Нам днесь легко зрозуміти, що віддаляти ся від люду, се єсть сказувати себе на смерть, що в його руках житє, що треба нам до народа зближати ся, іти в нарід, щоб його піднести, не щоб утверджати в нїм те, що в нїм може злого, що треба йому давати те, що маємо доброго, але відбирати йому то, що доброго він має, і не накидати йому те, що у нас злого або не відповідає його потребам, його душі, його житю. — Се днесь добре знаєм і розуміємо, як конечною річю знати нарід. Але днесь ще нераз не вміємо трафити в сю міру, коли зближенє до народа єще не перестає бути житєвим впливом — не стає єще самою цікавостию фольклориста, — днесь єще часом трудно відчути більше чим порозуміти, що можна, що треба, що вже не годить ся живому орґанїзмови нашого люду давати або відбирати.

Маркіян знова чи незвичайно субтельною інтуїциєю, чи високим естетичним змислом, чи апостольским духом, що всюди каже добра улюбленого шукати, є типовим клясиком між писателями, котрі з уст люду учили ся бесїди, нїколи тривіяльним, не уживає майже нїколи слів, котрих не уживає нарід.

Що сей, котрий в Галичинї перший до люду звернув ся, був сьвящеником, добрим, ревним, побожним сьвящеником, се наша слава, з того днесь ми сьвященики гордимо ся; але се знаменне і в теперішній добі.

Хотїти рішати о культурі, о долї руского народа без руского сьвященика, се така сама доктрина, віддалена від житя перенесена десь з иньшого сьвіта, як та друга, котра хотїла би о народній бесїдї і культурі без народу, без люду рішати.

Стоячи днесь над гробом того сьвященика, що в працї для народа положив молоде житє а так могуче вплинув на его долю, якже не спімнути о тих довгих рядах і численних поколїнях руских сьвящеників, що нераз при недостатку, при трудностях і клопотах, однак так вірно і щиро дїлили все долю руского селянина. Жертвою, трудом цїлого житя, нераз майном, а завсїгди щирою доброю радою, і завсїгди готовою помочию, а при тім так як сей Маркіян, з простотою дитини і з ревностию апостола, всюди ставав сільский руский сьвященик до бою чи до працї, де лиш сього вимагала потреба руского народа. Якже не ті-

---

Обиджений Пімфов сїдає, випиває чарку горівки, але відвертає ся знов від Яшкина.

На хвилю настає мовчанка. Куховарка Феона переносить цебер з помиями.

Чути, як хлюпнули вилиті помиї і заскавулїла облита ними собака. Набренїле товсте лице Пімфова стає чим раз більше оспалим і блискучим. Заходить обава, щоби з его лиця не почала під впливом горяча скапувати товщ на розіпнену камізольку. На чолї Яшкина показують ся морщки. Вдивлює ся у варене мясо і глубоко задумує ся. До стола наближає ся кривий сторож, видає похмурний погляд на карафку, а добачивши, що порожна, приносить сьвіжу порцию горівки. Яшкин і Пімфов пють дальше.

— Еге-е-е! — відзиває ся знов Яшкин.

Пімфов кинув ся. Боязко глядить на свого товариша. Сподїє ся почути новий протест.

— Еге-е-е! — повтаряє Яшкин, споглядаючи задуманий на карафку. — По моїй думцї і тих наук за богато... Кілько з них непридатних на нїчо!

— Себ то як? — запитує з тих Пімфов. — Які у нас науки непридатні?

— Усї... Чим більше чоловік научив ся, тим більше гордить ся. Я зніс би всї ті науки... О... о... о... ви знов обиджуєте ся... Ах, що се за обидливий чоловік, їй Богу, і слова сказати не можна! Сїдайте, та напємо ся!

Приходить Феона і зі злостию ставить перед товарищів миску борщу. Зачинає ся голосне хлипанє і калатанє ложок об миску.

Немов із землї виринає кіт та собака. За сїдають проти стола; спозирають завистним оком на губи двох приятелїв, що без перестанку рухають ся. По борщи йде каша, яку Феона ставляє на стіл з таким розгоном, що ложки падають на землю. Перед кашою товариші знов пють горівку.

— Нїчого нема на сьвітї, що було би потрібне! — відзиває ся знов несподївано Яшкин.

Пімфов опускає ложку на свої колїна тай зі страхом споглядає на Яшкина. Хоче єму заперечити, але язик єму відмовляє послуху по горівцї та від горячої каші.

— Всьо непотрібне — говорить дальше Яшкин. — І наука, і люди і тюрми і ті прокляті мухи і каша... І ви не потрібні, хоч із вас добра людина та вірите в Бога... Мимо того і ви непотріб...

— Бувайте здорові, Илия Мартиничу! — лепече крізь зуби Пімфов і старає ся падїнути на себе сурдут, та не може впхати рук до рукавів.

— Ось, ми наїли ся, напили ся — а на що того всього? Проте.. Отже всьо непотрібне.. Імо, та самі не знаємо пощо. О... о... так обиджуєте ся.. Куди вам спішно? Сїдайте, поговоримо, напємо ся!

Слїдує тишина, перерывана час від часу бренькотом чарок, та покашлюванєм тих, що частують ся горівкою. Сонце хилить ся до заходу, тїнь липи стає ся чим раз милїйша...

Приходить Феона і гнївно вимахуючи рукою, розстелює килим під липою. Товариші випивають мовчки по останній чарцї горівки, кладуть ся на килими і починають дрімати.

„Слава Богу“ — думає Пімфов — сьогодня не говорив про творенє сьвіта та єрархію. А дуже я того бояв ся!“

шити ся, що днесь над гробом Маркіяна, навіть ті, що волїли би не видїти сьвященників в народних торжествах, мусять признати, що коли наш нарід в тисячлїтній недолї і долї не стратив своєї мови і культури, коли діждав ся сьвітлої епохи відродженя, коли має поважні — Богу дякувати — ряди інтелїґенциї, котра хвалою і силою, то не малу в тім заслугу мають ті наші сьвященики, що як Маркіян цїле житє бороли ся з противностями і десь з позичених гроший видавали якусь хосенну для народа книжочку, і послїдний гріш на народні видавали цїли, щоби в трийцять котрімсь роцї житя вмирати на сухоти.

Але коли могли при слабих силах віддавати великі услуги народови, коли могли самі під тягаром упадали, а однак нарід вести до лїпшої будучности, то лишень длятого, що були, що суть учениками Того, котрий в 33-ім роцї житя по довгих трудах і борбах, по житю убогім, але переповненім надлюдских жертв і зусиль житє за нарід поклав на Голгофтї.

І коли днесь, стоячи над гробом Маркіяна, маємо неначе почутє, що хотяй в могилї спочивають мертві кости, дух єго жиє і жиє єго ідея. Коли днесь мимоволї могилу, над котрою стоїмо, уважаємо за символ житя більше чим за знак смерти, то в великій части для того, що гріб ученика, християнина, апостола все здалека подібний до гробу Учителя, з котрого людскість від віків і во віки черпає все божественну силу до божественного вічного житя.

Новинки.

Львів, 7 падолиста 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер скарбу іменував ревідентів митових Бол. Мартінїя, Ів. Пальмія, Стан Лукасевича, К. Якубовского, Із Вайсброда і Волод Піонтковского інспекторами митовими в округ львівскої дирекциї скарбу.

Президент гал. дирекциї почт і телеграфів іменував ад'юнкта Мих. Патковского почтмайстром в Токах та переніс почтмайстра Мих. Колянковского з Ток до Глубічка, а офіцияла почтового Е Винничука з Підволочиск до Стрия.

— **Маркіянове сьвято у Львові.** В доповненю попередних вістий про Маркіянове сьвято у Львові подаємо тут ще слїдуючі: Посьвяченя пропамятної таблицї в церкві сьв. Юра довершив Є.Е Митрополит в присутности делегаций українських товариств і запрошених гостий в окруженю капітули і численного духовеньства. На таблици зладженій з мармору архітектом Лушпиньским видніє ся напись: „Памяти Маркіяна Шашкевича поета, подвижника, вістника відродженя Австрийскої Руси“.

Всїх „Соколів“ що взяли участь в походї було 445 а то: З кінні „Соколи“ що поступали попереду походу і за котрими ішла музика з Малехова, відтак львівскі „Соколи“ і инші в однострoях і з прапором, дальше „Соколи“ з Грибович, Збоїск, Рісни рускої і Зелева з прапорами, дальше соколи з Кожич, Цеперова і Скнилова; за тими ішли „Соколики“ з Кожич і Рісни рускої та Соколи з Ременова. За львівскими Соколами поступала львівска „Січ“. За „Соколами“ поступала молодїж шкільна. На самім переді ішла народна школа ім. Маркіяна Шашкевича, за нею ішли: школа ім. Бориса Грінченка, прив. ґімназия Василиянок, жіночі школи Руск. Тов. педаґоґічного з прапором, Русинки семинаристки з держ. семинариї, молодїж ґімназияльна з Рогатина, Яворова, Буська, Збаража, молодїж руска з львівских ґімназий, Ремісничa Бурса, Торговельна школа і наконець учительский збір рускої ґімназиї. Се була перша часть походу. За нею слїдували депутациї з ріжних сторін Галичини з вінками. Всїх вінків несено 345

За вінками слїдували делеґациї всїляких товариств в числї 576 участників. Дальше ішли питомцї духовної семинариї, а відтак процесиї з львівских і підльвівских церков. Загальне число участників в сїм походї обчисляють що найменше на 20.000 людий.

На иншім місци подаємо прекрасну і глубоко та з незвичайним пониманєм і зрозумінєм житя, духа часу і проявів людскої натури обдуману промову Є. Е Митрополита гр. Шептицкого виголошену над Маркіяновою могилою.

Вечером в недїлю відбували ся в львівских читальнях і товариствах відчити на тему житя і дїяльности Маркіяна; в сали „Народ. Дому“ відбув ся концерт учеників філії рускої академичної ґімназиї і удав ся дуже добре, а в сали „Яд Харузім“ відограла дружина львівского людового театру представленє „Ніч під Івана Купала“. Вчера знов відбуло ся відслонене пропамятної таблицї Маркіяна Шашкевича в церкві. духовної семинариї у Львові.

— **Зловлений шпиґун.** З Коломиї доносять, що тамошна жандармерия арештувала якогось Івана Косовича, студента університету з Петербурга, підозріного о те, що займає ся шпиґуньством в користь Росиї.

— **Переїхане на смерть самоїздом.** На гостинци за городецкою рогачкою переїхав вчера рано невислїджений доси самоїзд якусь незнану з назвиска дївчинку лїт около 12. Нещаслива згинула на місци.

Телеґрами.

Відень 7 падолиста. Рада державна. Під час дальшої розправи буджетової обговорював пос. Масаржік обширно вчерашну бесїду президента міністрів. Опісля говорив пос. др. Ґуст. Ґрос іменем нїмецкого союза.

Париж 7 падолиста. Росийский амбасадор Ізвольский повідомив міністра справ заграничних, що Росия годить ся на француско-нїмецку умову в справі Марокка.

Рим 7 падолиста. Італїяньский амбасадор в Берлинї повідомив нїмецке правительство, що Італїя годить ся на француско-нїмецку умову в справі Марокка.

Вашінґтон 7 падолиста. Після наспівших тут вістий хіньский порт Амої дістав ся в руки повстанців. Міста Чінґ-юнґ і Шанґ-чу піддали ся повстанцям, крім того заняли они місто Комінсун. Також і осередок хіньских копалень Шамшінґ знаходить ся в руках революціонерів як також і шлях зелїзничий аж до Чінґ-янґ.

Петербург 7 падолиста. На Балтийскім мори сильний ураґан наробив великої шкоди.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·45, 2·30§), 2·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мишани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·30, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·48, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мишани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·57, 6·26, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: **АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ**

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД! МІД!

то здоровле!

Сьвіжий липовий, курацийвий, густий, або густо плинна патока „раритас Медоборів“ 5 кільо 8 К 50 с. франко. Коріневич, ем. учитель, Іванчани.

Інсерати

до

„Народної Часописи“

і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Не давайте ся обманювати

дешевими, в сути річи лихими товарами. Переконайте ся о доброті наших виробів, а ми впевняємо Вас, що не будете жалувати, коли напишите по величаву збірку взірців, котру ми даром і оплатно Вам сейчас вишлемо. Она обнимає все те, що Ви потребуєте для домового ужитку простирала, сервети, дамасти, шифони і пр. Новости гарних француских барханів і флянель, усе в найбогатшім в добрім виборі і найлїпшої якости. Реклямова продаж: 6 штук білених простирал „Primissima“ 150/200 en gross К 14, 150/220 К 15·30 1 штука румбурского полотна 20 м К 11·— 1 штука дуже доброго полотна на сорочки 20 м К 18, 30 м останків, сортовані зефіри, бархани і полотна 2—8 м довг. К 18. Взірцїв останків не посилаєть ся. Тисячі похвальних листів говорять про совістність нашої фірми. Не підходяче до вподоби можна заміняти або зажадати звороту гроший. — Пишіть до нас по взірці.

Ткальня

Братів Крейцар

Добрушка (Чехія).

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає

богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.